

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תנב
ערב שבת קודש פ' מצורע,
שבת הגדול ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל שי'
ליום הולדתו הי"ב לאיוש"ט,

ביום ד' ניסן ה' תהא שנת פלאות בכל
ולזכות אחיו ואחותו

חיילי "צבאות השם" לוי יצחק ואדל מרגרט שיחיו
ולזכות הוריהם

הו"ח ר' יוסף חיים וזוגתו מרת הדס אסתר שיחיו אורן
*

נדפס ע"י זקניהם

הו"ח ר' ישראל וזוגתו מרת מזל שיחיו אורן

הו"ח ר' רחמים הכהן וזוגתו מרת ליליאן עליה שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד / משיחת שי"פ חזרע מצורע היחש"א

זמן הגאולה

7

פרק קכ"א - גאולה שאין אחרי גלות / י"א ניסן באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

9

כישתעורר משנתו - יראה שמשיח עומד אצלו בחדר... / הוראות למעשה בפועל

וילחם מלחמת ה' - וינצח

11

צריך להיות "ונתן את הבית" / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

"הפרני אלקים בארץ עניי" / מענה אד"ש לשאלת המיחים בשיחת שי"פ מצורע היחש"א

בס"ד.

בהוועדה ש"פ מצורע נחבאר שיש ליהודי כח לעבודה

ד"הפרני . . בארץ עניי", כי זה נעשה ע"י "הוי"ו", שם

העצם, שם הכיבוד וכס הכפורש, ונוסף לזה - הוי"ו מלשון

מהרה, שהוא מהוה עתה מחדש באופן שיכול לעבוד עבודה זו

- ככ"ש "כי הפרני ה' בארץ עניי".

ולכאורה, שם ה' כחוב אצל ראובן "כי ראה ה' בעניי"

(ויצא כט, לב) אבל אצל אפרים לשון הכתוב (מקץ מא, נב)

הוא "כי הפרני אלקים בארץ עניי"?

אפוא ויהי הוי"ו יוסף ויהי מים צלמים
והתאמת מים ואלה צנורות אצל
אפוא צלמים ואלה צנורות אצל
וקללת אמתם הזסים לאצל הוי
ובם אפיהזה עם צים
דיוסוק אפיה עם צים
וקללת אמתם הזסים לאצל הוי
אפוא צלמים ואלה צנורות אצל
וקללת אמתם הזסים לאצל הוי
אפוא צלמים ואלה צנורות אצל
וקללת אמתם הזסים לאצל הוי

"הפרני אלקים בארץ עניי"

לפנינו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים (כפי הנראה) בשיחת ש"פ מצורע, ז' ניסן ה'תשמ"א

(השיחה נדפסה ב"שיחות קודש" תשמ"א ח"ג ע' 67 ס"ה ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק:

וכמש"נ ויהי הוי' את יוסף ויהי איש מצליח ובתנחומא אין לי אלא ברווחה מנין אפילו בצער כו'.

ובפרט שלאח"ז הוסיפו בשמו ה"א.

והנה לכאורה עפ"ז צריך ביאור שנאמר כאן אלקים (ובמנשה ובאפרים) -

וי"ל בשנים: גילוי במצרים ערות הארץ - אלקים כי לא ידעתי את הוי' ורק משה וע"י המכות כו'.

משא"כ בראובן (בארם).

לידת הנ"ל ובמילא - קריאת שמם גם ע"י אסנת

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, היתשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד

השאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" - מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"י) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח? ● ההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה כפועל ממש ● ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום: כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה ● קטעים משיחת ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנשא"א - מוגה

ויש לומר הביאור בזה - בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו **רבינו הקדוש**, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ"ל⁴).

ותוכן מאמרו - "רבי אומר איזו היא דרך

א. התחלתו [של פרק שני דאבות הוא: "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדיוקים במשנה זו - ומהם¹: (א) "איזו היא דרך ישרה" - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב² "ישרים דרכי ה'", (ב) "(שיבור לו) האדם" - "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה. . שלימו דכולא" (כנ"ל³), (ג) הקשר לבעל המאמר - "רבי אומר" - רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר "רבי".

1) בהבא לקמן - ראה גם סה"ש תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.

2) הושע יד, יו"ד.

3) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" - "מלשון כלי שנגמר מלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

(* ס"ב בהשיחה (סה"ש שם ע' 490).

(* ס"ד בהשיחה (סה"ש תנשא"א ח"ב ע' 492).

ישרה שיבור לו האדם": "האדם" – קאי על "אדם הזה (ש"הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא") כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י"ל שכל בני"הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" – מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁴

והמענה לזה – "כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

"תפארת" – קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, "תפארת לעושי") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים . . שעיי"ז מתגלה ענינה האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות (כנ"ל").

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח – ע"פ הידוע⁵ שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד

(4) ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכאו"א מישוראל, כידוע שהפסוק "דרך כוכב מיעקב גו" שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה), קאי גם על כאו"א מישוראל (ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משיח (מאור עינים ס"פ פינחס).

(5) אוה"ת פרשתנו (כרך ג) ע' תתטז. ובארוכה – סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך.

(* ס"ד"ח בהשיחה (סה"ש שם ע' 494-5).

תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאילו ילדו", ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

ב. [.] וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושו") של כאו"א מישוראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"א) שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות⁷,

– בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"⁸) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין

(6) סנהדרין יט, סע"ב. פרש"י במדבר ג, א.

(7) ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא-ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

(8) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ב.

נותן לכם לאחוזתה", ימנו אותם לחברי כנסת – עליהם לדעת שצריכים ל"זנתן הבית": הכנסת כפי שהיא עכשיו איננה הבית האמיתי, כיון שבבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים, עד לכאלו שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל שעליהם לא יודעים איזה תואר לומר, ובכלל לא זקוקים לומר עליהם תואר, משום שהם בעצמם צועקים שבשביל השלום הכל כדאי, אפילו למסור את כל ארץ ישראל (כידוע ומפורסם אפילו בעיתונים ("פייפער'ס"))!

ולכן צריכים ל"זנתן את הבית", ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי.

ו. וכמדובר כמ"פ, שהעולם מזדעזע, ומיום ליום הזעזועים גוברים יותר.

וכפי שרואים שהיום כבר הפסיקו לרמות את עצמם, לטעות ולומר על החוזה האומלל ד"קעמפ דייוויד", ע"ש "דוד מלך ישראל חי וקיים", שחתמו עליו לפני מס' שנים – שהוא דבר טוב וצריכים לשמוח על זה וכו'.

קעת כבר לא עושים לכבוד זה שום חגיגות ("באנקעטן"), לא טופחים לעצמם על השכם ולא מאחלים אחד לשני "מזל טוב" וכו'.

ובאמת, במקום לשלוח מכתבים שיש לקבוע יום זה (של חתימת ההסכם) כ"יום טוב" – היו צריכים לשלוח מכתבים שזהו יום מר ונורא, מר צער ומבהיל.

מה שפעלו ע"י החתימה על החוזה האומלל הנ"ל, הוא בכי'; אינני רוצה לומר לדורות משום שמשיח בא תיכף ומיד – אבל "מקץ שנתיים ימים" מאז שחתמו על זה רואים כיצד הלחץ על היהודים הולך וגובר!

והמצב הוא כ"כ חשוך ומר ("א' ביטערע מצב") שישנם כאלו השמים חושך לאור ומר למתוק, וכן אור לחושך, שהא בהא תליא: מעולם לא קרה בהיסטוריה של עם ישראל שיהודים יפגעו בעצמם ע"י עשיית דבר המבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל ששייכת להם – לגוים!

במשך הדורות היו ליהודים כמה-וכמה צרות, אך עד לפני שנתיים לא הי' מעולם כזה דבר!

ויה"ר שה"מטמוניות של זהב" שאצל בני"ה יתגלו, ושישתמשו בזהב עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ מצורע, ז' ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

היכן שיהודי רק נמצא, אפילו כשהוא מצוי תחת שלטון הגוים, עד ל"מושל בכיפה" – עליו לדעת, שכל הכוונה בזה שהוא נמצא שם ובה שהגוים שם היא – כדי שהוא יברר את הניצוצי קדושה שנמצאים אצל הגוים באותו המקום.

ג. . . והכח לזה מקבלים בני ישראל מכך ש"ארץ כנען" שאל"ה הם הולכים היא – "אשר אני נותן לכם", **הקב"ה** נותן אותה לבני ישראל, ו"כל הנותן בעין יפה הוא נותן", ונותן אותה להם "לאחוזת", אחוזת עולם בתור ירושה, וכשמדובר בירש אזי לא נוגע מעמדו ומצבו, שכלו וכיו"ב, אלא אם הוא יורש אזי הוא יורש את הכל, אפילו קטן גם יורש את הכל.

לפני שהקב"ה נתן את א"י לבני ישראל היתה זו אכן "ארץ כנען", אבל לאחר שהקב"ה נתן אותה לבני, ח"ו לומר שהיא איננה שייכת להם; אלא שהקב"ה רק רצה שהיא תגיע לבני באופן ד"לתת להם נחלת גוים" – שקודם זה יהי שייך לגוים ו"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וענין זה (ש"אני נותן לכם" את הארץ) יודעים אפילו כשרואים שהבית בארץ כנען שייך לאמורי, שלכן "בשורה היא להם כו", אך לא מספיק לדעת אלא זקוקים אח"כ שבני ישראל יבואו ויתיישבו בבית בפועל, ולאחמ"כ שיהי ה"נותן את הבית", שאפילו אם צריכים להרוס את הבית בכדי לברר את ניצוצי הקדושה – עושים זאת.

קופצים ממש אל תוך האש עיי מסירת חלקים מארץ ישראל!

ד. בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר בנוגע ל"ווילדקייט" [= פראיות] שישנה אצל יהודים מסויימים למסור חלק מארץ ישראל, הארץ שהקב"ה אמר עלי "אני נותן לכם לאחוזת", שזהו הרי פסוק המופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בו, וגם גוים מודים בו שהרי זה מובא ב"בייבל", אפי' כפי שתרגמוהו לשבעים לשון, בלשון עם ועם.

וכאן ישנם יהודים מסויימים הרוצים לילך נגד הפסוק ולמסור בפועל חלק מארץ ישראל לגוים, מצד פחדנות!

שזו הרי שטות הכי גדולה, לא רק היפך הדת, אלא היפך השכל, ואפילו היפך נפש השכלית של בהמה והיפך השכל והמדות של נפש הבהמית וכו' – שהרי אפילו מצד פחדנות לא שייך לרקוד בתוך האש או להעמיד את הצואר בפני החרב ולומר הנני מוכן ומזומן ר"ל!...

ואילו כאן קופצים ממש אל תוך האש עיי מסירת חלקים מארץ ישראל!

צריכים לייזנתין את הבית, ולבנות בית חדש שיהי בית אמיתי

ה. ואלו הסבורים שעיי הצבעתם בעד מסירת חלקים מארץ ישראל לגוים, אע"פ ש"אני

ובסוף מסכת סוטה⁹) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים¹⁰), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹², שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"¹³), כפס"ד הרמב"ם¹⁴ ש"באותו הזמן. . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ג. ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאר"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים

9) וע"פ האמור לעיל (ס"ז בהשיחה [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 494]) שהגאולה באה עיי התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק ססימי הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות.

10) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

11) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

12) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

13) דה"א כח, ט.

14) בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

ועוסקים בתורה שכנה שרוי' בנייהם¹⁵, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שעיי"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח¹⁶.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹⁷) ש"מקרב את הגאולה"¹⁸.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – עיי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרב את הגאולה"¹⁹.

ד. ויה"ר שהחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזרע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי

15) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, עיי הלימוד לעצמו או בחברותא – ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שעיי הלימוד בעשרה (כבפנים).

17) ראה תניא פל"ז.

18) ב"ב יו"ד, א.

19) ובסגנון האמור לעיל – מלכות שבתפארת – יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות – שעיקרה קיום מצוות המלך – הו"ע (המצוות, ובפרט מצות הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) – גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"²⁷, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים²⁸, ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים²⁹), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁰.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו³¹ וקיימנו והגיענו³² לזמן הזה". ■

27 אחרי טז, ג.

28 להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

29 יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

30 ויק"ד פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

31 להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב – דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.

32 וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אנרירען – לקו"ת ר"פ שמיני).

שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, וצדיקים קמים לתחי' מיד²¹), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²², "עוד אקבץ עליו לנקבציו"²³, "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים"²⁴ – באים "עם ענני שמיא"²⁵, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"²⁶), ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפרשה שקורין

20 ישעי' כו, יט.

21 ראה זח"א קמ, א.

22 בא יו"ד, ט.

23 ישעי' נו, ח.

24 שם יא, יא.

25 דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

26 ישעי' נו, ז.

צריך להיות "ונתץ את הבית"

בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק בפרשתנו (יד, לד) "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם", מפרש רש"י: "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, וע"י הנגע נותץ הבית ומוצאן".

ה"ינה של תורה" שבפירושו רש"י:

מבואר בהוספות לתורה אור, שאמורי הי' אחד מג' שרי פרעה (העיקריים), ו"אמורי" הוא מלשון "אמור" – דיבור, אבל דיבור דלעו"ז, ההיפך מעשרה מאמרות (שבהם נברא העולם), היפך מעשרת הדברות וכו'. וממשיך לבאר שם בתו"א שהענין של דיבור הרי קשור עם מוציא שם רע, שתמורת הענין ד"שם טוב" שישנו בקדושה – הענין דהקב"ה הלך ת"ק שנה לקנות לו שם טוב, כמ"ש "טוב שם משמן טוב", אזי לעומת-זה ישנו הענין ד"אמורי" – מוציא שם רע, ע"ד מה שהי' בדור הפלגה, שהם בנו מגדל בכדי "לעשות לנו שם", שבכללות זהו הענין דאמירה ודיבור בלתי רצויים – "אמורי".

ודוקא אצל האמורי (בבתי האמוריים) מוצאים אנו "מטמוניות של זהב", ניצוצי קדושה, שהאמוריים החביאו "כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר".

וכל הכוונה בזה שניצוצי קדושה אלו נמצאים אצל האמורי היא, בכדי שבני ישראל יכנסו לארץ ישראל וכבשוה, וכבשו את כל הבתים ובמילא גם את הניצוצי קדושה שבהם, וע"כ אומר הפסוק "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" – בכדי שיחריבו את הבתים ויוציאו מהם את ה"מטמוניות של זהב", את ניצוצי הקדושה.

ב. ההוראה מכך היא:

כאשר יהודי הולך ברחוב ורואה צורה של אמורי ש"כגובה ארזים גבהו" (עמוס ב, ט) – הוא אינו צריך לפחד ממנו כלל, אלא עליו לדעת שכל המציאות של האמורי הוא בכדי שעל-ידו וממנו יגיעו "מטמוניות של זהב" לבני ישראל.

ולכן האמורי נברא באופן כזה שבטבעו הוא ירא מיהודי, "תפול עליהם אימתה ופחד", וכזה פחד שכבר ארבעים שנה לפני שבני ישראל מגיעים למקומו (לארץ כנען) הוא מחביא את ה"מטמוניות של זהב", שכאשר הוא מחביאם אין ביכולתו להנות מהם אח"כ ולא להשתמש בהם עבור תכשיטים לאשתו וכיו"ב או להראותם לאחרים וכו' – ואעפ"כ הוא מחביא אותם כבר ארבעים שנה קודם, מצד פחדו מבני ישראל! הוא הרגיש – "מזליהו חזי" – שבני ישראל באים לארץ ישראל.

ומכך ישנה הוראה ליהודי לכל הדורות:

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך למשוך ולגרור אותו).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוהי ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"י ה"לב כסיל לשמאלו"¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוהי ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב ה' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבארים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.	13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומרו בי"א ניסן ש. ז. (תשמ"א).
9) קהלת ח, ד.	14) ספורנו ע"ה תהלים פ, כ.
10) תניא רפ"ב.	15) ל' הכתוב – ישע"י מה, יז.
11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.	
12) ראה זח"א קכט, סע"א.	

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

פרק קכ"א

- גאולה שאין אחרי' גלות

א. על הפסוק "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים" נעמדים המפרשים¹ ומעירים שהפסוק מתחיל עם "שיר למעלות", עם למ"ד, ולא "שיר המעלות"² (עם ה"א) כמו בתחילת שאר ט"ו "שיר המעלות".

והביאור בזה:

בילקוט שמעוני על הפסוק כתוב ש"שיר למעלות אשא עיני אל ההרים", הכוונה על מלך המשיח. ובמדרש תהלים עה"פ מפרש (נראה שפירושו גם מיוסד על השינוי שנכתב שיר למעלות (ולא שיר המעלות)): "שיר למעלות דוד אמר שיר למעלות משנתת עלינו מעלה זו אין אנו יורדין, משיושיענו ממלכות עשוי שוב אין אנו יורדין עוד לשעבוד מלכות כו".

כך זה הרי לאחר כל עלי', אחרי כל גאולה, היתה ירידה – גלות; משא"כ "שיר למעלות" קשור עם הגאולה ע"י משיח צדקנו, שהיא גאולה שאין אחרי' גלות, עלי' שאין אחרי' ירידה ח"ו.

על דברי הילקוט שמעוני, מוסיף החיד"א³ שהלמ"ד של "למעלות", "זה רמז ל' מעלות שיהי' למשיח, והמשיח בא מיהודה⁴ והוא מפרש ש"נקט למעלות רמז שהמלכות נקנית בל' מעלות"⁵. שזה ענין המלכות בשלימותה, עד ל"והיתה לה' המלכות" – שזה קשור עם מלכא משיחא.

[ישנו גם רש"י ידוע בתהלים על הכתוב ("שיר למעלות"), שאין כאן מקומו להאריך בזה].

ב. שזה מגיע גם בהמשך למבואר לעיל, שישנה טענה שמכיון ש"החושך יכסה ארץ, וערפל לאומים", איך אפשר להיות בשמחה וכו'?

אלא שאדרבה: מכיון שכבר נתקיימו הסימנים המובאים בסוף מסכת סוטה, זו הוכחה גמורה ש"הנה זה עומד אחר כתלינו משיגח מן החלונות מציץ מן החרכים"⁶, שנשארו רק רגעים ספורים ל"שיר למעלות" – העלי' שאין אחרי' ירידה ח"ו, שלכן צריכים להיות בשמחה.

ובכלל, עצם הענין שאומרים את ט"ו "שיר המעלות", זה בפשטות קשור עם שמחה: עצם זה שדוד המלך אמר את זה בתהלים עם הלשון "שיר, ש"שיר" זה הרי קשור עם

1) פרש"י, רד"ק, אלשיך ומצו"ע עה"פ.

2) ראה סוכה נג, א-ב.

3) בספרו "ניסוף תהלות" לתהלים מזמור קכא.

4) ראה ת"א ופרש"י עה"פ ויחי מט, י. תנחומא ויחי

י. ועוד.

5) אבות פ"ה מ"ו.

6) שה"ש ב, ט. וראה לקו"ש ח"ז ע' 104 הע' 38.

ענין השמחה, כמרז"ל⁷ "אין אומרים שירה אלא על היין . . המשמח אלקים ואנשים"; ועאכו"כ כשהלויים אמרו את ה"חמשה עשר שיר המעלות"⁸ כשעמדו על "חמש עשרה מעלות", שזה הי' בשמחת בית השואבה.

ג. שזה הרי ענין שהזמן גרמא, שאודותיו דיברנו קודם – ענין השמחה, שע"י כך שורפים את שיירי הגלות, ע"ד כמו ששורפים את העשרה פתיית חמץ בערב פסח.

וזו נהי' ההכנה ל"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – לגאולה ע"י משיח צדקנו, שהוא מגיע משבט יהודה שזה גם קשור עם ה"שלושים מעלות" שהמלכות נקנית בהם, כנ"ל מהחיד"א.

ד. [.] ובזה מתוסף גם הקשר עם זה ששנה זו היא סיום שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, כפי שכבר דובר קודם במאמר: עה"פ⁹ "והיו ימי מאה ועשרים שנה" כותב הזהר¹⁰, שזה "רמז למשה רבינו כו' שממשיך חיים לבני נשא (לכל יהודי) מההוא אילנא דחיים", וכמו שכתוב שם בזהר (לפנ"ז), ש"בשגם דא משה כו' (בשגם בגימטריא כמו משה, וכתוב שם והיו ימי מאה ועשרים שנה וכך היו ימי משה"¹¹) ומחילא דא קיימין בני בעלמא ויומין סגיאין".

וכמו שאומר שם בזהר, ש"משה לא מית", שלכן הוא ממשיך "חיים לבני נשא", מכיון שאצלו לא הי' ענין של היפך החיים.

מפרשי הזהר¹² מקשרים זאת עם זה שהגמרא¹³ אומרת ש"לא מת משה" ו"מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש".

וזו שמה רבינו ממשיך "חיים לבני נשא" זה (כפי שהוא ממשיך, כנ"ל) "מההוא אילנא דחיים", זאת אומרת, ע"י תורה, כמובאר שם בזהר בארוכה.

שזה קשור עם "מבצע תורה", ובפרט עם ענין בתורה שזההן גרמא – תורתו של בעל יום ההולדת, המאמרים שלו, שנכתבו על הכתב, והודפסו, שישנם כבר ריבוי מופלג;

אפילו במאמר אחד גם שם ישנו ריבוי מופלג – עאכו"כ שיש פשוט בכמות ריבוי מופלג, וצריכים רק שתהי' ההחלטה ש"יגעת" ואז ישנה ההבטחה¹⁴ ש"ומצאת", עם ההדגשה שנהי' "ומצאת" שלא לפי ערך היגיעה¹⁵, בדוגמת מציאה כפשוטה (שלכן זה נקרא בשם מציאה, "ומצאת") שלא לפי ערך היגיעה מגיעה המציאה¹⁶, שזה גם קשור (כפי שדובר בהתועדות קודמת¹⁷) עם "מצאתי דוד עבדי", ביאת משיח צדקנו¹⁸.

(משיחת כ' מרחשון ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(7) ברכות לה, א.

(8) סוכה שם.

(9) בראשית ו, ג.

(10) פרש"י ד"ה בשגם - חולין קלט, ב.

(11) וכו' גם בזח"ב קעד, א.

(12) נצו"ז לזהר ח"א וח"ב שם.

(13) סוטה יג, סע"ב.

(14) מגילה ו, ב.

(15) ראה לקו"ש ח"ג ע' 810. ח"ד ע' 127. שם ע'

1165. ועוד.

(16) ראה סנהדרין צז, א.

(17) ש"פ לך לך, ח' מרחשון.

(18) זח"ג רסג, ב. ועוד. וראה גם רמ"א יו"ד סרפ"ה

ס"ב.

כשיתעורר משנתו - יראה שמיח עומד אצלו בחדר...

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא"¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמיח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמיח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על ענינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום"!

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה

(1) עיקר הי"ב מהי"ג עיקרים.

(2) אבות פ"א מי"ז.

(3) ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא"

ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א.

(4) תניא רפ"ז.

(5) במדב"ר פי"ב, ג.

(6) ישע"י כז, יב.

(7) עה"פ נצבים ל, ג.